

Sitnianski rytieri

Čujte všetci povest' dávnu, nech žije večne a dozvie sa i naša Mlad',
príbeh bájny rozpoviem Vám, čo stalo sa - aj to, čo má sa ešte stať;
no konca veršom týmto diania - prv svet pozná naše Taje, miesta,
až ostatný raz zrinčia vojská Dobra - z komnát Sitna vyše päťsta.

Zanechajme však tie časy súdne chvíľmo ešte prorokom,
vitajte späť v dobách slávnych: pánom Sloven sám si - nebol žiadnym otrokom.
Na veľdžzavy strážu primäl slovenský Duch - mocný On VšeSlovanstva tmel;
dnes zvem Vás v blahé kraje Nitravy Pribinu, čo ta svoje sídla rozopäl.

Sitna hradným pánom mu bol Stojmír - kniežec, železná to päst' v boji,
povždy Otec vrúcne dával všetko svojim synom v dvoji.
Radcu umného mal knieža, by sa vždy dodržiaval Zákon;
ním Múdrosti a Vedy znalý bol staručký žrec Nákon.

...tak opadlo lístie a Stojmír cítil, že nadišla mu hodina,
zvolal k sebe Tyra i Želibora - ostatný raz zišla sa vedno rodina.
Jak podvečer oba mladci svornosti kladú sľuby ležiacemu muži,
tak v piety nočnom opojení vínnom im pamäť už neslúži...

Ranné zore vlieva lúčov svetla prvotiny, jagavejú zbroje,
spod kovu plátov sála vrava - v šíkoch bádať rozkol, dvoje:
Jazvy a švy - to letopisci statných činov, tí však nezväzujú ruky;
tak prečo v očiach údes, čom v pleci každý chytá cuky?

Hmm, divno. Čo junák to v bitke vždy ruka istá, či držiac meč, či pnúc tetivu luku,
k tomu bystré oko, zrak sťa sokol - jak jeden tak i všetci v širom pluku.
V boji zráža strelcov šípy, kopijníkom uhýba sa bokom,
zaraz výpad-sek a už drtí štítom tupé lebky sokom.

Hój, nie nie. Slovač bitiek sa nebojí. Keď zem vojnou chveje sa, mu netrasú sa kolená,
zbrane, voje k nemu patria jak čo blesk - to hrom i jeho ozvena.
Tak kde ta mocná ruka? Prečo v rukách kreče?
Bo dnes zoči sebe stoja bratia - rovnaké prilbice, rovnak držia meče.

Včera ešte vospol družiníci bok po boku stáli, vzájom chránili si údy,
dnes hľa mäťci krížia meče. A kde právo? Už zaraz Perún ich rozsúdi.
Zvírili sa ostria; trúb dunivých zvukom; i rozbehli sa kopytá,
kružmo čepeľ hvízda; žrebci letia vzduchom; zem křz podkov rozrytá.

V tupom spore bratskom niet už raty, niet pomoci,
húfy proti sebe tasia, tak na trýmy tri dni i dva noci.
Kol'ká skaza, keď moci chůtky vzplanú - bo pokušenie v každej Duši drieme,
potratilo všetko Rozum; Nákonovej čistej Mysle kremä.

Ten tušiac hrozby skonu Rodu chytró StaroMocné slová vetí,
by uchránil Nás: božie Plemä - Tatier deti.
Jak seba rúbať; to nech do boja neskôr vstanú!
Bez brvy myku Žrec roztvára vstupnú Sitna bránu.

Blesky-hromy. Až noc uhasla plamene; tíšina a obloha hviezd miliárd,
ten deň stal sa, spieva o ňom u nás pevec, v diali bard.
Boží súd vzápäť vpísal sa v riadky ód a piesní:
Bojatierov hltla Skala - podnes ich tam väzní...

Sloven! Kým vykročíš v novom Veku Znamení;
prv späť obzri sa, nájdi svoj Koreň; Moc, čo v Tebe pramení.
Povstaň! Každý Sitna rytier k Tvojim službám už jednou nohou v strmeni;
vedz, že Tvoja cesta je Božia vôľa - to žiadna sila nezmení;
Dnes! Siedmy rok tu; Velhala svoje vráta otvára: hľa, v zlatej zbroji Muž,
jak na Východ, tak na všetky strany: Či už?

Pavol Kleban, 10.9.2014

www.Kleban.sk

